
THE SON
FERDINANDO FREGA

Ο ΓΙΟΣ

THE FAMILY · 13

Ένας πατέρας που του αρκούσαν τρεις λέξεις — και το πρωί, χρόνια μετά την κηδεία, που ο γιος του άκουσε την ίδια ηρεμία να βγαίνει από το δικό του στόμα.

Το Gillettenarrative σε καλωσορίζει. Δεν ξέρεις ακόμη πόση τύχη έχεις — πρόκειται να λάβεις κάτι, και κανείς δεν σου ζήτησε τίποτα σε αντάλλαγμα. Μπαίνεις τώρα στον κόσμο μου, τόσο κοντά που μπορείς να αγγίξεις τη λεπίδα. Αλλά εγώ δεν πουλάω λεπίδες. Εκείνη ανήκει μόνο στη μητέρα μου. Όταν αυτό τελειώσει, δεν θα είσαι πια το ίδιο πρόσωπο. Θα ψάχνεις ήδη την επόμενη. Για τώρα, ξεκίνα από εδώ. Πάρε τη στιγμή σου.

Με γέννησε η μητέρα μου και, ως γιος, έχω πολλές πιθανότητες να της μοιάζω. Αυτό τουλάχιστον λέει η ιατρική βιβλιογραφία, και για μία φορά δεν βλέπω κανέναν λόγο να διαφωνήσω.

Κι όμως, πέρα από τα σωματικά χαρακτηριστικά, υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι που έρχεται αργότερα. Φανερώνεται με τα χρόνια, στα ίχνη που μένουν, σε αυτό που είμαστε πραγματικά κι όχι σε αυτό που άλλοι ισχυρίζονται ότι είναι.

Η ταυτότητα μπορεί να ξεκινά από έναν παράγοντα Χ, αλλά κανείς δεν ξέρει στ' αλήθεια πού τελειώνει η γενετική και πού αρχίζει η ανθρωπιά. Το DNA εξηγεί το σώμα. Η ζωή εξηγεί τα υπόλοιπα.

Λένε ότι η ευφυΐα έρχεται από τη μητέρα. Έτσι είναι. Ο χαρακτήρας όμως δεν κληρονομείται με τύπους. Αναδύεται μέσα από χειρονομίες, συνήθειες, επιλογές και σιωπές. Ήθος, ιδιοσυγκρασία, στιλ, παρουσία. Η αόρατη αρχιτεκτονική ενός ανθρώπου.

Και αργά ή γρήγορα κάποιος λέει: «Είναι ίδιος ο πατέρας του». Ορατό σε όλους. Κατανοητό σε ελάχιστους.

Κανένας γιος δεν είναι ολόκληρος ο πατέρας του. Καμία κόρη δεν είναι ολόκληρη η μητέρα της. Όλοι ανήκουμε σε ένα μεγαλύτερο παιχνίδι όπου οι εκπλήξεις δεν σταματούν ποτέ να εμφανίζονται. Κι όμως, στη δική μου περίπτωση, η τελική απάντηση έμοιαζε απλή. Όλα έρχονταν από τον πατέρα.

Εκείνος ο κομψός άνθρωπος δεν ύψωσε ποτέ τη φωνή του. Όταν μιλούσε, σχεδόν ακουγόταν σαν τραγούδι, ένα περίεργο μείγμα ιταλικών, γαλλικών και ισπανικών που κουβαλούσε μόνο μια χούφτα λέξεις. Τρεις λέξεις συχνά αρκούσαν. «Είμαι εδώ».

Για χρόνια τις θεωρούσαμε δεδομένες. Ύστερα μια μέρα ήρθε το αδύνατο. Και μπροστά στο αδύνατο, χαμογέλασε και είπε: «Πληρώνεις μόνο ένα δολάριο».

Εκείνη τη στιγμή καταλάβαμε ποιος ήταν πραγματικά. Ήταν ο πατέρας μου.

Αλλά αυτή δεν ήταν η πραγματική αποκάλυψη. Η πραγματική αποκάλυψη ήρθε χρόνια αργότερα. Ένα πρωί άκουσα τον εαυτό μου να απαντά σε μια δύσκολη κατάσταση με την ίδια ηρεμία. Την ίδια σιωπή πριν μιλήσει. Το ίδιο χαμόγελο πριν αποφασίσει. Και για μια στιγμή ένιωσα σαν να είχε μπει στο δωμάτιο. Ύστερα κατάλαβα ότι δεν είχε μπει καθόλου. Δεν είχε φύγει ποτέ.

Τι έμεινε; Ένα γνώριμο πρόσωπο. Μια φωνή με διαφορετικό ήχο. Μια προσωπικότητα που αντηχεί ακόμη μέσα στον χρόνο. Γιατί σε κάθε μουσικό κομμάτι, η φωνή δεν είναι το πιο σημαντικό. Ο ήχος είναι. Ο ήχος που επιβιώνει. Ο ήχος που κουβαλά μια ψυχή.

Κι αυτή ήταν η τελική έκπληξη. Είχα περάσει τη ζωή μου ψάχνοντας τον πατέρα μου στις αναμνήσεις μου. Μόνο για να

ανακαλύψω ότι ζούσε από πάντα μέσα στις επιλογές μου.

Ήταν μόνο ο πατέρας μου. Και κατά κάποιον τρόπο, εξακολουθεί να είναι.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️